

तसाच ताप येत जात राहिला व डॉक्टरांच्या औपधानेही जावयाचे लक्षण दिसेना. तेव्हां पुन्हां त्याला वाढीयात न्यायचे ठरले.

सोमवारी आम्ही त्याला वाढीयात नेले. त्याचे वय पावणेदोन वर्षे आहे. पण वजन मात्र फक्त ९ किलोंच होते. तेव्हां डॉक्टरांनी त्याला टी. बी. च्या ट्रेस्टचे इंजेक्शन देऊन आण्यास सांगितले. तेव्हां हेच इंजेक्शन आम्ही आधी त्याला दिल्याचे डॉक्टरांना सांगितले. पण डॉक्टर म्हणाले, पुन्हा द्या. मग आम्ही तेथेच ते इंजेक्शन त्याला पुन्हां दिले. त्यानंतर त्याला गुरुवारी आण्याला सांगितले होते. पण बुधवारीच त्याला न्यायला लागले. कारण मंगळवारी त्याला खूपच ताप आला व इंजेक्शन दिलेल्या ठिकाणी हाताला खूपच सूज आली व त्यावर वारीक घामोळ्या सारखे फोड उठले होते. मी तर फारच घावरले. “मन चिंती ते वैरी न चिंती” मनात नाना कुशका यायला लागल्या. म्हणून बुधवारीच त्याला परत नेले. पण डॉक्टर न भट्ट्यामुळे परत आलो.

मी साईमाऊलीला हाक मारत होते. गुरुवारी नेले असता डॉक्टरांनी एकसरे काढायला सांगितले. तेव्हां तर माझी खात्रीच ज्ञाली की त्याला काहीं-तरी ज्ञालेलच आहे. सर्वजण मला धीर देत होते. मीही साईमाऊलीला विनवत होते. त्याचा रिपोर्ट सोमवारी मिळाणार होता. मी मनातच साईना म्हटले, अतुलचा रिपोर्ट दिलअर येऊ दे, मी तुझ्या घरात असलेल्या मोठ्या कॅल-डरची परेम बनवून आणेन व गुरुवारी त्याची हार घालून पेढे वाहून पुजा करेन.” हे कॅलेंडर मी मुद्दाम परेम करण्यासाठीच विकत घेतले होते. पण ते तसेच पडून होते. असो, सोमवार उगवला, व आम्हांला त्याचा रिपोर्ट मिळाला, आणि आश्चर्य व आनंदाची गोष्ट म्हणजे तो अगदीच दिलअर होता. त्याला फक्त एकच टाँनिकची बाटली आण्यास सांगितले. मी एवढी आनंदित ज्ञाले म्हणता, लगेच दुसऱ्या दिवशी त्या कॅलेंडरची परेम बनवूनही आणली व उद्या गर्वारी हार-फळे वाहून त्याची पूजा केली.

४४ ॲ ४४

श्रीसाईलीलाबहूल—

साईलीला अंकातील संपादकीय व अन्य लेख वाचून आघ्यातम ज्ञान वाढते तर अनेक भक्तांना आलेल्या अनुभवाचे लेख वाचून हृदयास प्रेमाचा पाझार फुटतो व डोळ्यातून, आनंदाश्रू वाहू लागतात या कारणे सर्वांचरणी जडलेली भक्ती व श्रद्धा वृद्धींगत होत रहते”.

अघटीत घटना

—श्री. भा. ह. मुरांजन

“शांतप्रभा” सोसायटी ए.३, गोरेगाव
पूर्व, आर रोड, मुंबई ४०० ०६३.

० १९६४ सालची गोष्ट. मी शिरडीला साईबाबांच्या दर्शनाकरिता गेलो होतो. खरं सांगायच म्हणजे मी खरोखरच एवढा साईभक्त नव्हतो. केवळ दर्शनाकरिता आणि दूरच्या प्रवासाचा आनंद मिळविण्यासाठी मी नेलो होतो. १

श्री साईबाबा समाधिसमोर किंवा लिंबाच्या झाडाखालील मूर्तिसमोर नमस्कार करीत असता माझ्या मनात सहज आले कि माझे वडील जे दम्याने कासाविस झालेले, अंथरुणाला खिळलेले, न झोपेने त्रस्त झालेले, एकाएकी बरे होऊन त्यांनी आमच्या गच्छीत फेण्या मारताना, बोलातून घरात शिरताना मला पहावयास मिळावे.

खूप औषधे घेऊनही, चांगल्या डॉक्टरांकडून तपासणी करूनही त्यांना आराम मिळत नव्हता. तेव्हां बरे होऊन चालणे हे अशक्य कोटीतीलच.

दोन दिवसांनी मी घरी परतण्यास निघालो. बोलातून घराच्या गच्छीवर पाहातो तो काय आश्चर्य आमचे वडील (दादाजी) गच्छीत फेण्या मारीत असताना मला दिसले. डोळांवर विश्वास बसत नव्हता. मन हेलावून गले. अगदी मनात साईबाबांपुढे रेखाटलेले दृश्य मला पहावयास मिळाले. खरी श्रद्धा नसतानाहीं परमेश्वराची अगाध लीला—सामर्थ्य, त्यांनी मला दाखविले. धन्य धन्य साईनाथ त्यांच्या चरणी सतत लीन होण्याची बुद्धि आणि सदाचरण ठेवण्याची बुद्धि दयाघन साईनी मला द्यावी हीच भिक्षा. २

मनोगत

“साईलीला” हा अंक अतिशय चांगला निघतो. वाचून फार बरं वाटतं. आजच्या या धावपळीच्या युगात “श्रीसाईलीला” लोकांच्या मनात जनजागृतीचे व श्रद्धेचे स्थान उत्तमरित्या निर्माण करू शकेल हे अंक वाचल्यावर कळते. आपला “गुस्पौर्णिमा” अंक फारच आकर्षक निघाला आहे.

—प्रविण फाटोल, करोर.

फिटस बंदच झाल्या हो

—सौ. तेजल परितोष देशपांडे

१२, साई अपार्टमेंट, शिवाजी नगर, नौपाडा,
'बी' केबिन, रोड, ठाणे पश्चिम ४०००६२

० तसे म्हटले तर मी काही मोठी साईभक्त नाहीं आणि यापूर्वी माझा
यावर विश्वासही नव्हता. मला नेहमीच असे चाटायचे कि लोक हे गुरु का व
कशासाठी करतात आणि बुवावाजीच्या कां मागे लागतात?

पण म्हणतात ना, आले देवाजीच्या मना, तेथे कोणाचे काही चालेना,
कदाचित् मला आपल्याकडे खेचून घेऊन आपल्या सामर्याची बाबांनी ओळख
करून दिली तर नसेल?

माझे लान होऊन ३ वर्ष झाली. आमच्या घरी म्हणजे सासरी सर्वच
साईभक्त. अगदी माझे पति जे कोणत्याही देवापुढे हात जोडत नाहींत परंतु
बाबांच्या पुढे मात्र नतमस्तक होतात. [माझ्या] सासूबाई अगदी साईभक्त आहेत.
कोणालाही बाहेर जाताना उदी लावल्याशिवाय बाहेर पडून देत नाहीं. अगदी
मध्या २ वर्षांचा मुलगा, अलोक तोसुद्धा आजीकडून उदी सकाळ-संध्याकाळ
लावून घेतो.

एकदा अलोकला साधारणसा ताप आला होता. ताप तसा नांमल होता.
परंतु एक दिंद तासात ताप वाढून त्याला फीट आली आणि डोळसुद्धा फिरवले.
तावडतोब माझ्या पतीने व दिराने त्याला दवाखान्यात नेले. परंतु दवाखान्यात
जातानासुद्धा सासूबाईनी घाईघाईन त्याच्या कपाळावर उदी लावली. मला
धीर दिला. आणि काय आश्चर्य! दवाखान्यात नेत असतानाच बाटेतच तो
शुद्धिवर येऊन रडू लागला. त्यानंतर लगेच त्याला हॉस्पिटलमध्ये हलविला.
व डॉक्टरांनी त्याला काहीही झालेले नसून घाबरण्याचे कारण नाही फक्त ताप
वाढू देऊ नका असेही सांगितले. अलोकने डोळे फिरवल्यानंतर उदी लावल्या
नंतर केवळ २१३ मिनिटातच तो शुद्धिवर यावा ही बाबांची लीला नाहीं काय?
त्यानंतर त्याला आजपर्यंत कधी फीट आलेली नाहीं. तोसुद्धा साईभक्तच आहे.
सकाळ-संध्याकाळ बाबांची उदी स्वतः लावून आम्हां सर्वांना पण लावतो.

असाच मलाही उदीचा महिमा जाणवला. त्याचे काय झाले? अलोकच्या जन्मानंतर माझा उजवा खांदा अतिशय दुखत असे. औषधे झाली, मलमे झाली, पण काहीच उपयोग झाला नाहीं एवढच काय रोज गरम गरम पाण्याने येकूनही खांदा दुखायचाच. तेन्हां मी एकदा बाबांच्या फोटोसमोर उभी राहून म्हटले, बाबा ही तुमची उदी तुमच्यासमोरच मी खांद्याला लावते माझी खांधेदुखी बरी झाली पाहिजे. तीन दिवस लागोपाठ उदी लावल्यामुळे खांदेदुखी थांबली. नुसती थांबलीच नाहीं तर आजपर्यंत गेल्या ६ महिन्यात परत त्रास झाला नाहीं.

बाबांची अशीच कृपादृष्टी सर्वावर असावी हीच त्यांच्या चरणी विनंती.

श्रीसाईलीला मासिक लहान असले तरी त्याची छपाई, मुखपृष्ठ, बाबांचे फोटो व इतर लेव व काब्ये ही फारच उद्बोधक व भावपूर्ण असतात. काही काव्यांना तर मी चाली लावून आमच्या येथील साईनाथ भजनी मंडळात स्त्रियांना ती गाण्यास सांगतो. मासिकातील संपादकीय अग्रलेख सुरेखच असतो. ते वाचल्यापासून मला सुधा आलेले अनुभव व दृष्टांत पूर्वीचे व सध्या येत असलेले, मासिकार पाठ्यिणेची उपरती झाली आहे. सध्याच्या काळात एवढे मासिक फक्त वा. वर्गणी १० रूपयामध्ये कोठेच मिळणे शक्य नाहीं. शिरडी संस्थानातील सर्वच परिस्थिती व कार्यक्रम भक्तांना या मासिका द्वारे समजतात असे हे सर्व साईभक्तांना प्रोत्साहन देणारे व मार्गदर्शन करणारे मासिक आहे. यात शंकाच नाहीं.

—श्री. व्ही. ए. किरपेकर. (फोटोग्राफर)

४०५, सोमवार, पेठ, मु. कराड.
जि. सातारा.

काखेतील गळू बरे झाले

—श्री. सुनिल वामनराव मोहिले.
१/१५, अहमद उमर बिल्डिंग,
डॉ. डिसिल्वा रोड, दादर,
मुंबई - ४०० ०२८.

० माझी पत्ती सौ. कीला हिस गणपतीच्या सुमारास काखेत एक गळू झाले व खूप दुखू लागले. नंतर औषधोपचार चालू ठेवत्याचर अनंतचतुर्दशीच्या दिवशी ते फुट्ले व त्यातून पाणी व पूर्येऊ लागले. दुखण्याचे प्रमाण खूप वाढले. आठ दिवस झाले तरी जखम ओली राहून पाणी येणे चालूच राहिले व खूपच दुखू लागले.

त्यापूर्वीच आम्ही श्री केदार ट्रॅव्हॅट्स गोरेगाव' या संस्थेतर्फे "श्री अष्टविनायक" यात्रेस जाण्यासाठी २१ सप्टेंबर, १९८४ रोजीचे वुकिंग केले होते. त्यामुळे २१ तारखेपूर्वी जखम बरी व्हावी व प्रवास सुखरूप पार पडावा. म्हणून श्री साईबाबांची प्रार्थना केली, आणि आश्चर्याची गोष्ट म्हणजे चारच दिवसात दुखण्याचे प्रमाण खूपच कमी झाले व जखम बरी होत आली. नंतर २१ ते २३ सप्टेंबर १९८४ पर्यंत आम्ही श्री अष्टविनायक यात्रेस गेलो आणि काहीही त्रास न होता आमचा प्रवास श्री साईबाबांच्या कृपेने सुखरूप पार पडला. ही श्री साईलीला आहे. असा अनुभव आम्हांस आला आहे.

अशीच कृपादृष्टी ठेवावी हीच श्री साईबाबांच्या चरणी प्रार्थना. ☆

श्री साईलीला अंकाची बांधणी, आकार व मुखपृष्ठ पहाताच मन भारावून जाते. पहिल्याच पानावरील "श्रीसाईबाबसुधा व सुविचार" हे अंकाचे खास वैशिष्ट्य आहे. अंकातील संपादकीय भक्तांचे अनुभव लेख कविता व "शिरडीवृत्त" अशा स्वरूपाने उत्कृष्ट गुफण असून मांडणी सुवोध व वाचकांच्या अंतःकरणाला भिडेल अशी आहे. भक्तिरसाने ओथंबलेला हा अंक साईमय बनला आहे. या अंकाचे उपक्रमाने लहानापासून ते थोरापर्यंत भक्तिचे बिज लावून सतत साई सहवास लाभतो. हीच मानवसेवा होय.

—श्री. चितामणि ग. मुजुमदार.
(महसूल खाते)
कर्जत - जिः रायगड.

साईं विभूती तथा नाम साक्षात्कार

—सौ. सीता कुलकर्णी, एम. ए.
अनंत बंगला, १३५३ शुक्रवार,
नातृबाग, पुणे ४११ ००२.

० नुकतीच ताजी घटना घडलेली आहे ही. वर्तमान पत्रातही सचित्र
छापून आलेली आहे.

श्री. गणेश विश्वनाथ वैद्य हेचा गृहस्थांनी स्वतः स्वमुखाने सांगितलेली
सदर घटना आहे. श्री. वैद्य सांप्रत पुण्यातील स्टेट बॅकेत मॅनेजर आहेत
ते आपल्या स्वतःच्या काहीं महत्वाच्या कामाकरिता सातांयास गेले होते.
त्यांचे मुख्य वैशिष्ठ्य म्हणजे अखंड चितन व खिशात नेहमी विभूती ठेवणे
हे होय. संतश्रेष्ठ पूज्य तराणेकर महाराजांचा त्यांच्यावर कृपाप्रसाद झालेला
आहे. शिरडीची वारी वारंवार करतात. शिरडीच्या साईवर त्यांची फार
श्रद्धा आहे. त्याच बरोबर इतर कोणत्याही साधूसंतांबद्दल त्यांना अनादर
नाही. देवतांबद्दलही अनादर नाहो.

त्यांना आलेला मजेशीर अनुभव —】

सातांयातील काम उरकून ते सातांयाच्या वस स्थानकावर आले. त्यांना
पुण्यास यावयाचे होते. रथनकावर एका मागोमाग सुटणाऱ्या व पुण्याकडे
येणाऱ्या दोन गाड्या उम्हा होत्या. त्यापैकी प्रथम सुटणाऱ्या गाडीमध्ये ते
चढले. इतक्यात त्यांना लघुशंका जाणवली व ते खाली उतरले. कंडकटरला
त्यांनी सांगितलेही की, मी पाच मिनिटात येतो कंडकटर कामाच्या व्यग्रतेत
वैद्यांचे कथन विसरून गेला. बेल दिली वा गाडी सुटली मार्गस्थ झाली.

इकड वैद्य लघुशंका करून परत येतात तो गाडी गेलेली. मग ते हुसन्या
गाडीत बसले. गाडी सुरु झाली. पहिली गाडी एक तास आधी पोहोचली असती
लवकर घरी जाऊन आपल्या उद्योगास वेळवर उपस्थित राहणे हाच त्यांचा
हेतू होता. सदर कल्पना एक दोनवेळा त्यांना स्पर्श करूनही गेली. या विचार
तंद्रित त्यांची गाडी शिरवळ जवळ येऊन पोहोचली तो काय?

तो त्यांना एक विचित्र व दुःखद दृश्य पहावे लागले. त्यांनी प्रथम शिरडीश साईना मनोमन नमस्कार केला व म्हणाले बाबा म्हणून तुम्ही मला लघुशकेस जाण्याची बुद्धि दिलीत का?

पहिली गाडी आपल्या नियमित वेगाने जात होती. विरुद्ध बाजूने डंपर आला व तो गाडीस बरोबर मध्यावर कापून गेला. गाडी कोसळली. जो भाग कापला गेला. त्या भागात बसलेली सारी माणसे मृत झाली होती. गाडी कलंडली. कलंडल्यामुळे सुरक्षित भागातील माणसे कोसळली. जखमी झाली, बेशुद्ध झाली. त्यांना काढण्याकरिता मागावून आलेली गाडी थांबली माणसे खाली उतरली त्यात श्री वैद्यही उतरले. आता त्यांच्या अंतरात नेहमीपेक्षा अधिक वेगाने “साईराम” मंत्र पुनरावृत्त होत होता. बाबांचे अनंत आभार मानले व त्यांचेच नाव वेऊन त्यांनी अपघातात सापडलेल्या गाडीतील बेशुद्ध असलेल्या उतारूना काढण्यास सुरवात केली.

मनात ते म्हणत होते बाबांच्या कृपेने मी आज वाचलो आहे: लघुशंका हे निमित्त झाले. अन्यथा मी आज हचाच्च ठिकाणी कदाचित रक्ताच्या थारो-छ्यात पडून कायमचीच चिरनिद्रा घेत पडलो असतो. जय शिरडीश, जय साईराम हा जयघोष त्यांना नकळतच होत होता.

मी म्हणतो

श्री साईलीलाच्या अंकावर वाचकांच्या प्रतिक्रिया या संबंधीचे एक नवीन सदर सप्टेंबर ८४ या अंकापासून नियमितपणे सुरु होत आहे. ही फार आनंदाची गोष्ट आहे. त्याबद्दल आपले हार्दिक अभिनंदन.

अँगस्ट १९८४ च्या अंकातील सर्व कविता फारच आवडल्या. एकंदर अंक फार गोड वाटला.

—श्री. आनंद सातङ्कर.
साईकृपा, ड्रायव्हर हिल,
बास्को — डॉ-गामा (गोवा)

अगाध लीला साईंची

-श्री. सुर्यकांत गोपाळ चंचे.

मृ. पो. - नेरळ (पाडा),
ता. कर्जत, जि. रायगड.

० माझ्या शेजारी राहणाऱ्या सौ. इंदूताई चतुर हच्या एक निस्सीम साईंभक्त आहेत. सन १९७६ साली दत्त जयंतीच्या दिवशी त्यांनी श्री बाबांच्या पोथीचे चक्री पारायण सुरु केले होते. त्या दिवशी मी एक अध्यायाचे वाचन केले व तेव्हां पासूनच मी श्री साईंचा भक्त बनलो. तोपर्यंत मला बाबांबद्दल काही एक माहिती नव्हती. सौ. ताईकडूनच मला बाबांच्या उदीचे महात्म्यही समजले.

सन १९७७ साली मला नेमका दत्त जयंतीच्या दिवशी नरळ रेल्वे स्टेशन-वर काहीं गुन्हा नसतांना रेल्वे पोलीसांनी पकडले, व माझी कर्जत लॉकअपला रवानगी केली. परंतु दुपारी २-०० वाजता श्री बाबांची कृपा माझ्यावर होती म्हणूनच मला जामिनावर सोडण्यात आले व दोन दिवसांनी पुण्याला कोटीत हजर होण्यास सांगितले गेले.

दोन दिवसानंतर कोटीत काय होणार हच्या एकाच विचाराने मी पार हादरूनच गेलो होतो. कर्जतहून घरी आल्यानंतर प्रथम सौ. ताईचे घर गाठले व ताईंनी लावलेल्या बाबांच्या पोथीतील एक अध्याय वाचून काढला. दोन दिवसानंतर मी कर्जतला गेलो व प्रथम पोलीस स्टेशनला जाऊन चौकशी केली. तेव्हां आरोपी न्यायला श्री बाबांच्या कृपेने नेमका ओळखीचा पोलीस होता. त्याने मला घरी जाण्यास सांगितले व पुढे काय होईल ते मी बघून घेईन. असे सांगून मला घरी पाठविले. हे सर्व श्री साईंनाथांच्याच कृपेने घडले व मी जवळ जवळ निर्दोषच सुटलो. खरोखरच श्रीसाईंची लीला अगाध आहे.

सध्या मी कर्जत (रायगड) येथे सा. वां. उप-विभागात मस्टर कारकून म्हणून काम करतो आहे. माझ्याकडे काम करणाऱ्या मजुरांपैकी एक मजूर पोट दुखीच्या आजाराने आजारी झाला. एक ते दीड महिना सर्व प्रकारे औषधोपचार करूनही त्याला काहीं वरे वाटले नाहीं. तेव्हां मी त्यास उदी दिली व रोज श्रद्धेने पाण्यावरोबर घेण्यास सांगितले. आठ दहा दिवसांतच तो मजूर

पूर्ण बरा होऊन कामावर हजर झाला. खरोखरच बाबांची उदी म्हणजे सजी-वास मिळालेली देणगीच नव्हे काय? फक्त तिच्याठायी श्रद्धा आणि सबुरी हवी. म्हणजे इच्छत काम झालेच असे समजावे.

ज्याप्रमाणे आत्तापर्यंत श्रीसाई आमच्या हाकेला धावून आले तसेच हच्या-पुढेही श्री साईची कृपा आम्हां सर्वावर रहावी ही श्री साईचरणी अनन्यभावे प्रार्थना.

श्रीसाईबद्दल निरंतर श्रद्धा वाढो

-सौ. सुनीता निरखे.

२, एयर बस सोसायटी
अंधेरी (पूर्व) मुंबई ४०००६९.

० श्री साईबाबा संकटाच्यासमई सत्वर धावून येतात आणि “नित्य मी जिवंत, नित्य ध्या प्रचीती अनुभवे” हच्या त्यांच्याच वचनावर श्रद्धा ठेऊन प्रत्येक बाबतीत जीवन सुखकर होते.

दरवर्षी श्री शिर्डीं येथे जाण्याचा आमचा निश्चय श्री साईकृपेने जमून येतो. मनाला तेथे गेल्या नंतर आनंद वाटतो.

श्री साईबाबांना भक्तांच्या दुःखाबद्दल इच्छेबद्दल अंतर्जीनाने सर्व काही समजते आणि त्याप्रमाणे भक्तांच्या मनोकामना पूर्ण होतात. हच्या प्रकारचा अनुभव मला बरेचदा आलेला आहे

मध्यंतरी एका लहान अंपरेशन बद्दल माझ्या मनात भिती होती थोडी-फार घावरले होते आणि मनात श्री साईबाबांना आळविले कुठल्याही प्रकारचा त्रास न होता अंपरेशन पार पडले आणि आता श्री साईकृपेने प्रकृती उत्तम आहे.

श्री साईलीला अंकात आपण एक अनुभव लिहून पाठवावा असे नेहमी मनात येत असे. त्याप्रमाणे श्री साईचरणी निरंतर श्रद्धा वाढत राहो हच्या भावनेने वरील अनुभव लिहून पाठवित आहे.

साईंबाबांनी मुलीवरचे संकट स्वतःवर घेतले

—श्री. रमेश धोंडीबा शेलार.
स. नं. ८, नवी खडकी, यशवंत नगर,
येरवडा, पुणे —६.

० आमची मुलगी जयश्री ही २ वर्षांची आहे. वालपणा पासून आम्ही तिला साईंबाबां बद्दल शिकवण देतो. त्यामुळे तिचा वावांशी परिचय आहे. १० जुलै ८४ रोजी ती पलंगावर एकटी खेळत होती. खेळतांना एकाएकी ती पलंगावरून उजव्या हातावर जोरात पडली, व रडावयास मुरुवात केली. ते पाहून पत्तीने गडवडीत तिला उचलले व साईंबाबांच्या फोटोकडे हातासु उदी लावण्यासाठी घेऊन गेली. तर आश्चर्यकारक घटना घडलेली आढळली. मुलगी पलंगावरून खाली पडली अगदी त्याचेळी वावांचा फोटो घाली पडलेला होता. मुलीचे हातास उदी लावल्यानंतर डॉक्टरांकडे घेऊन गेलो तेव्हां हाडामुळे किंचित मार लागल्याचे सांगितले. नंतर आम्ही हातास प्लॅस्टर करून घेतले.

प्लॅस्टर केल्यानंतर [अनेक लोक सांगत होते की प्लॅस्टरमध्ये जंतू होतात, खाज येते, कातडी जाते इ. आम्हांला भिती वाटत होती. परंतु जेव्हां प्लॅस्टर सोडले त्याचेळी हाताची कातडी गेलेली नव्हती किंवा प्लॅस्टर केले होते की नाही याचे चिन्हसुद्धा दिसत नव्हते. ही सर्व वावांचीच किमया होती. म्हणजे मुलगी पडल्यानंतर हाताचे हाड मोडले असते इतक्या जोरात पडली होती अशाचेळी वावांनी स्वतःवर संकट घेतले व तिला मोठ्या संकटातून वाचविले.

जेथे भक्ति प्रेमाचा जिव्हाळा । जेथे जीवासी वावांचा लळा तेथेचि प्रकट खरा कळवळा ॥

आमची आई वाचलीं हो

‘निर्मल’ एम. ए., वी. ए. ए.
वि. आय. टी., ब्लॉक नं. १ रुम नं. २
प्रिन्सेस स्ट्रीट, मुं ४००००२

जरी हे शरीर गेलो मी टाकून तरी मी घावेन भक्तांसाठी.

० खरच, वावांचे हे व इतर वचने सार्थ आहेत व त्याचा प्रत्येक साईंभक्ताला अनुभव येतोच. असाच एक अविस्मरणीय अनुभव मला आला.

डिसेंबर १९८३ मधील गुरुवारची एक रात्र. आई गंभीर आजारी. अवांग वायूचा तिसरा झटका आलेला. त्यात वय ८३ वर्षे. तीन दिवस बेशुद्धावस्थेत. अन्नपाणी काहीच नाही. शरीर लाकडासारख ताठ झालेले. कसलीच हालचाल

नाहीं. जिवंतपणाचे लक्षण म्हणून नुसता श्वासोच्छावास चालू होता. रात्री १० वाजता डॉक्टर आले. त्यांनी आईला तपासले. आणि - पहिल्या दोन झट-क्याच्यावेळी शंभर टक्के खात्री देणारे डॉ. परंतु हच्चा वेळस मात्र त्यांची चर्या पालटली. त्यांनी सांगितले. रात्रभर बसून रहा. (जागे रहा) तेव्हांपासूनच सर्वांची हळू हळू रडण्याची सुरुवात झाली. सर्वजण - बहिणी, भाऊ, भावंडे बसून राहिलो - रडतच. १२-१२।। नंतर मी सर्वांना झोपण्यास पाठविले. फक्त आम्ही दोघी बहिणीच आईजवळ राहिलो. एक वाजला माई (बहिण) म्हणाली अग, आता आपली आई जाणार. आपण पोरके होणार. कधी का होईना, पण “आई” म्हणून म्हणायला आपल्याला आई होती. ती रडायला लागली मलाही रडू आवरेना. त्याच अवस्थेत अगदी विनंतीपूर्वक ती मला म्हणाली, दीदी, एक शेवटचा व खात्रीचा उपाय म्हणून तू तुझ्या बाबांची उदी लाव. मी निराशेनेच म्हटले आता काय उपयोग! मरण हे अटळ आहे. ते कुणालाच चुकलेले नाहीं. अस बाबांच म्हणायचे. तरीही तिने अटाहास घरला. मग मी बाबांची उदी घेतली, कपाळाला लावली; तोंडात घातली, परंतु ती ओठावरच राहिली बेशुद्धावस्थेमुळे मनातून तीव्र इच्छा उदी तोंडात जाण्याची. नंतर १०/१५ मिनिटे उदी चोळत राहिले. मनात बाबांचे नामस्मरण नव्हे घावा सुरुच होता. वरातील वातावरण नुसत भेडसावणार होत. २५ च्या बल्बचा सौम्य प्रकाश आणि काय आश्चर्य वीजेचा झटका यावा तददतच एक चमत्कार घडला. आईने एकदम गुडघे वर उचलले व नेहमीच्या सवयी-प्रमाण तसेच उभ ठवले. माई धावतच माझ्याजवळ आली. परंतु आमच्या दोघींच्याही तोंडन शब्दच बाहेर पडेना. नंतर मी थोडी उदी घेतली व आई-जवळ गेले आणि म्हटले ‘आई आ कर’, तो काय चमत्कार! आईने ‘आ’ केले. मी उदी तोंडात टाकली. माझी इच्छाही त्या बरोबर पूर्ण झाली. केव त हा बाबांचा - त्यांच्या उदीचा प्रभाव.

त्यानंतर २-४ दिवसांनी ओळखीचे एक चांगले वैद्य भेटले. ते रोज चोळायलायेऊ लागले. आठ दिवसातच आई उभे राहून पावल टाकू लागली. (धरून धरून) तसेच त्यांनी सांगितलेल्या एका औषधाने वाचा गेलेली (दोन महिने) आई बोलू लागली. आता ती एवढ्या वयातही दोन वेळच खाण-पिण चहा-पाणी घेऊन व्यवस्थित आहे. मात्र सर्वांना सांगते ‘मला साईबाबांनीच’ वर केले.

ही सर्व बाबांचीच कृपा व त्यांच्या उदीचा प्रभाव नव्हे कां?

अशा हच्चा ब्रह्मांड नायकांना माझा प्रणाम.

शिरडी वृत्त-माहे ऑगस्ट १९८४

या महिन्यात श्रींच्या दर्शनासाठी साईभक्तांची गर्दी नेहमीप्रमाणे होती. काहीं कलाकारांनी श्रींच्या पुढे हजेरी दिली. ती खालील प्रमाणे :-

कीर्तन :-

१) ह. भ. प. श्री. मधुकर गणेश सूर्यवंशी.

संस्थान गंवई कीर्तनकार प्रवचनकार यांची कीर्तने
एकादशी व महत्वाचे दिवशी ज्ञाली.

२) ह. भ. प. शांताराम रंगनाथ मिराणे, शिरडी.

३) ह. भ. प. वासुदेवशास्त्री धर्माधिकारी, अकोला.

प्रवचन :-

१) प. पु. गुरुदेव काटेस्वामी, पांचगणी.

२) ह. भ. प. विश्वनाथ महाराज, सुराळे.

३) ह. भ. प. काशीनाथबुवा भालेराव, अंबकेश्वर.

४) ह. भ. प. प्रभाकरपंत देशमुख, पैठण. !

भजन, गायन, वादन, नृत्य वर्गे :- १) श्री. भास्कर दगडू काळे, देहरे,
२) श्री. [भास्करन, आं. प्र. ३) श्री. इमानअली शहा, बन्हाणपूर. ४) विं.
मा. रामस्वी, बंगलोर. ५) सौ. व्ही. कमला, विशाखापटणम. ६) श्री
साईनाथ भजनी मंडळ, शिरडी. ७) श्री. मोसमी चक्रवर्ती, दिल्ली. ८) श्री.
गिरी महाराज, पैठण. ९) भजनी मंडळ पैठण. १०) के. विजयकुमार,
हैद्राबाद. ११) श्री. नितीन शांताराम मिराणे, शिरडी. १२) श्री. टी. संभव्या-
चार्य, कुरी दर्शी. १३) श्रीराम व्ही. सातडेकर, परेल. १४) डॉ. एम. के.
कीर्तीकर, दादर. १५) श्री. शिवाजी तुकाराम धुमाळ, शिरडी. १६) श्री.
मधुकर वामन पाटील, गणेशपुरी. १७) जादुगार किरणकुमार, मंबई. १८)
के. विश्वनाथ जादुगार, कोपरगाव. १९) श्री. बाळू बोरावके, कोपरगाव.
२०) श्री. नंदू बोरावके, कोपरगाव. २१) श्री. राजेंद्र पांडरे, कोपरगाव.
२२) श्री. दत्तात्रेय पवार, कोपरगाव. २३) सौ. उमा विश्वनाथ, कोपरगाव.
२४) श्री. हरीओम शरन, सांताकुळ. २५) नंदिनी शरन. २६) कमल
नथानी. २७) श्री. परेरा. २८) श्री. रामलाल, २९) ह. भ. प. श्री. सोने
भजनी मंडळ, सोनगाव. वारामती.

स्वराज्य प्राप्ती दिन - बुधवार १५ ऑगस्ट १९८४ रोजी स्वातंत्र्यदिना निमित्त श्री साईबाबा संस्थान शिरडी तर्फे मा. कोर्ट रिसीवर श्री. क. हि. काकरेसाहेब यांचे शुभ हस्ते प्रतिवर्षा प्रमाणे घजवंदनाचा कार्यक्रम झाला. कार्यक्रमास संस्थान कर्मचारी, श्री साईनाथ हायस्कूल वैडपथक, शिक्षक, विद्यार्थी विद्यार्थीनी, होमगार्डस, पोलीस, प्रतिष्ठित ग्रामस्थ मङ्डळी, साईभक्त, पाहणे उपस्थित होते. कार्यक्रम संपत्त्यावर] सर्वांना चहापान देण्यात आले व मुलांना खाऊ वाटण्ठ आला. रात्री समाधी मंदिर व श्रींचे कळसावर रोषणाई करणेत आली होती.

श्रीकृष्ण जयंती कार्यक्रम :- रविवार दि. १८-८-८४ रोजी नित्याचे कार्यक्रम झाल्यावर रात्री ९ ते १०-०० कलाकारांचा कार्यक्रम झाला. रात्री १० ते १२-०० पर्यंत ह. भ. प. वासुदेवशास्त्री धर्माधिकारी, अकोले यांचे कृष्णजन्मावर कीर्तन झाले. त्यानंतर शेजारती झाली व सर्वांना तीर्थप्रसाद वाटण्यात आला. रात्री समाधी मंदिर व श्रींचे कळसावर विद्युत रोषणाई करण्यात आली होती. दुसरे दिवशी गोपाळकाला कीर्तन व दहीहंडी कार्यक्रम झाल्यावर रात्री श्रींच्या रथाची मिरवणूक गावातून फिरून आली. त्यानंतर शेजारती झाली.

हवापाणी - शिरडी येथील हवापाणी उत्तम असून रोगराई काहीं नाही. पावसाचे प्रमाण कमी आहे.

अभिप्राय -

‘श्रीसाईलीला’ ऑगस्ट १९८४ अंक फार आवडला. त्यात ‘श्री बाढासाहेब नाडकर्णी यांची ‘अमुची राजधानी’ ही कविता फार आवडली.

-श्री. राजेश गणपतराव खुस्तले.
साळीवाडा, मु. पो. ता. पैठण,
जिल्हा औरंगाबाद.

साईबाबा संस्थान शिरडीची प्रकाशने

अ. क्र.	पुस्तकाचे नाव	भाषा	किमत रु. पैसे	पो. व पॉकिंग रु. पैसे
१)	श्री साईचरित्र	मराठी	२२-००	२५-००
२)	"	इंग्रजी	१३-५०	१५-००
३)	"	हिंदी	१३-००	४-००
४)	"	गुजराथी	१३-००	४-००
५)	"	कन्नड	१०-००	४-००
६)	"	तेलगू	१३-००	४-००
७)	"	तामिळ	१३-००	४-६०
८)	श्री साईलीलामृत	मराठी	७-५०	३-००
९)	"	हिंदी	७-००	३-५०
१०)	"	गुजराथी	४-२५	३-००
११)	धवतार व कार्य	मराठी	४-००	३-००
१२)	स्तवद वेदार्थी	मराठी	०-३५	३-००
१३)	"	गुजराथी	०-३०	३-००
१४)	सगुणोपासना	मराठी	०-५०	३-००
१५)	"	गुजराथी	०-५०	३-००
१६)	तेलगू पुजाविधी	तेलगू	छपाई चाल	आहे.
१७)	चार अध्याय	मराठी	१-२५	३-००
१८)	श्रीसाईबाबा ऑफ शिरडी(भरचा)	इंग्रजी	५-००	३-००
१९)	किर्तनमाला	मराठी	०-३५	३-००
२०)	सचित्र साईबाबा	मराठी	४-००	३-००
२१)	शिरडी दर्शन	इंग्रजी	४-५०	३-००
२२)	मुलांचे साईबाबा	मराठी	१-७५	३-००
२३)	"	इंग्रजी	१-७५	३-००
२४)	"	तेलगू	छपाई चाल	आहे.
२५)	"	गुजराथी	१-५०	३-००
२६)	"	हिंदी	१-७५	३-००

Regd. No. MH/BYE/34

LICENCE No. 19

Licence To Post Without Pre
At Dadar Head Office, Bom

(कवहर पृष्ठ ३ वर्लन)

२७)	ग्रेट सेंट श्री साईबाबा	मराठी	०-५०	
२८)	श्री साईबाबा दि सुपरमेन	इंग्रजी	५-२५	
२९)	शिरडी गाईड	हंग्रजी	१-५०	
३०)	"	मराठी	१-५०	
३१)	शिरडी गाईड	गुजराठी	१-५०	
३२)	"	हिंदी	४-५०	
३३)	ख्राध्याय	मराठी	०-१०	
३४)	श्रीसाईलीला, अधिकृत मासिक मुख्यपत्र मराठी व इंग्रजी वार्षि			

१०-०० प्रत्येकी प्रति

(क्ली. पी. ची. प.)

अ. क्र.	फोटोचे ताव	फोटो साईज	किमत रु. पैसे	
१)	आशिर्वाद फोटो	१४"X२०"	१-६५	
२)	"	१०"X१४"	१-१०	
३)	"	७"X१०"	०-५५	
४)	"	४"X५"	०-२०	
५)	"	२"X३"	०-१५	
६)	दगडावर बसलेले वावा (रंगीत)	१४"X२०"	१-६५	
७)	" (काळा पाढऱा)	१४"X२०"	१-६५	
८)	मूर्ती फोटो	१३"X१८"	२-७५	
९)	"	१३"X१८"	१-९९	
१०)	द्वारकामाई कॅमेरा (रंगीत फोटो)	१०"X२०"	१-१०	
११)	" (काळा पाढऱा)	१०"X१४"	०-८५	
१२)	कॅमेरा द्वारकामाई फोटो	९"X१२"	१-१०	
१३)	" (रंगीत)	९"X१२"	१-६५	
१४)	निळा	९"X१३	०-७५	
१५)	श्रीसाईबाबाचे पत्र्याचे कॅलेंडर	- - -	१६-००	८-०

मुद्रक : पांडुरंग भोरे, बांग्ले नॅशनल प्रिन्टर्स प्रा. लि. ४२, जी. डी. आंबेकर मार्ग, वडाळा, मुंबई ३१, संपादक व प्रकाशक : श्री. रा. द. वड्रे, साई निकेतन, डॉ. आंबेकर रोड, खोदादाद सर्कलजवळ, प्लॉट नं. ८०४, वा. दादर मुंबई.